

Unió Valenciana i el Partit Popular rematen el certamen

“La Trobada està morta”

L'onzena edició de la Trobada de Música del Mediterrani a València ha convertit un espai de grups de música popular en una reivindicació dels *monstres de la cançó valenciana*. Conclou així el procés d'enderroc començat pel PSOE contra la idea i el seu creador, Albert García.

La setmana passada es va celebrar a València l'onzena Trobada de Música del Mediterrani. Després de deu anys, el festival canviava de sobte la seua orientació, era exclòs de la coordinadora de festivals de música folk i abandonava la vocació inicial de reivindicar la mediterraneïtat i la música tradicional.

La història de la Trobada va unida al nom d'Albert García, la persona que, contra l'anterior corporació, va aconseguir situar dins l'oferta internacional una iniciativa cultural que, a més de cita obligada, no va tenir més dèficit, en tota la seua història, que quatre milions de pessetes. La Trobada començà en 1981. El grup musical Al Tall va decidir que València podia oferir un bon lloc d'acollida als grups de música "popular" que s'havien reunit al festival de la Provença. El mateix grup va encarregar-se de l'organització amb una petita subvenció de l'Ajuntament. La mostra de participants ja deixava clar el tarannà de la trobada: Miradoiro, Ovidi Montllor, Al Tall, l'orquestra popular de Calàbria, l'orquestra andalusí de Marroc... El públic, malgrat l'absència total de publicitat, va respondre i, des d'aquell moment, es mantendria fidel. "Però no era un festival majoritari, comenta Albert, perquè mai no volgué ser-ho. Aquest tipus de música tampoc pot sentir-se en macroconcerts. Jo no li trobava sentit a les crítiques que deien que venia poca gent. De vegades venia massa per als recintes que trobàvem".

A. García, ex-coordinador; a la dreta, discos segrestats per l'Ajuntament.

RAFA GIL

Dos anys més tard, Al Tall demanà ajuda a Albert García, que va accedir a fer-se càrrec de l'organització sempre que es respectaren certes condicions: crear una memòria dels diferents certàmens (discos, cartells, documents), no restringir la Trobada al camp de la música ètnica i intentar crear produccions pròpies. Aquestes pautes marcarien el posterior desenvolupament de la Trobada. L'any següent, l'Ajuntament de València ja es va fer càrrec de l'organització i va donar el seu suport a la iniciativa. De fet, la música li servia de tercera pota per al tríode d'iniciatives culturals destinades a potenciar la política de mediterraneïtat que s'inspirava des de la regidoria de Cultura, aleshores dirigida per Vicent Garcés: Mostra de Cinema, Encontre d'Escriptors i Trobada de música.

Eren els temps de Pérez Casado com a alcalde impulsor d'una ciutat que havia trobat mig adormida. L'orientació per la qual apostà era el Mediterrani: tractar de rescatar una unitat entre les vores sud i nord de la nostra mar que no tenia massa vigència i tractar de donar a València la capitalitat d'aquesta "reunió". Però ni la dreta local ni molts sectors del mateix PSOE volgueren entendre el projecte. Marginal, *progre* i *cutre* eren els adjectius més utilitzats per tal de desqualificar aquestes iniciatives que, alguns anys després, la mateixa dreta s'encarrega de dur endavant amb la seua pròpia marca d'estil. Eren

temps en què calia ser "europeu", "cosa que mai he entès", comenta Albert, "perquè, ¿Què vol dir ser europeus? ¿Com es pot ser europeu sense recordar unes tradicions totalment europees?". Però Europa no era això per a aquells que consideraven que aquestes iniciatives no feien més que "convertir València en un soc". D'una i banda i l'altra apareixia la crítica de "la trobada dels moros". "Cosa que tampoc era certa, indica Albert Garcia, perquè al magrib no hi ha tantes facilitats per contactar amb els grups i, en total, serien aproximadament el 14% del total".

va demanar mai permís per a utilitzar-la. No obstant això, Albert declarà a EL TEMPS que: "La marca és legalment meua però no faré res contra l'Ajuntament perquè considere que ha de quedar-se a València i és de la ciutat".

Un any després, Pérez Casado dimitia i Clementina Ródenas n'ocupava el lloc. S'acabava la política cultural a la ciutat i els grans projectes (jardí del Túria) se saldaven per tal de concloure'ls el més aviat possible. L'orientació mediterrània desapareixia i començaven allora els problemes per a Albert Garcia. Roberto Cantos, el nou regidor de cultura decidia prescindir dels seus serveis. Albert va presentar un plet que seria el primer d'una llarga llista, onze en els últims tres anys. Albert Garcia va guanyar, però l'Ajuntament socialista li va llevar els dos col.laboradors que li ajudaven en les tasques d'organització. El 1990, Garcia va patir una incapacitat laboral transitòria i altres responsables organitzaren una trobada, que sense deixar el seu esperit, va orientar-se d'una manera més comercial, amb estrelles com Paco de Lucia. Aprofitant la seua baixa, l'Ajuntament denuncià l'anterior coordinador per treballar durant aquest temps per a Ràdio

La Trobada en xifres

1984. Pressupost: 1 milió a càrrec de l'Ajuntament.

1985. Pressupost: Ajuntament, 3 milions; Conselleria, 4 milions; ajuntaments d'altres pobles, 1 milió.

1986. Pressupost: Ajuntament, 3 milions; Conselleria i ajuntaments, 3 milions.

1987. Pressupost: Ajuntament, 7 milions; Conselleria, 2 milions; col.laboracions privades 6 milions.

1988. Pressupost: Ajuntament; 15 milions (recuperats amb les entrades); Conselleria 2 milions; ambaixades, empreses privades (per gestió dels encarregats) 18 milions.

1989. Pressupost Ajuntament, 15 milions; empresa privada, 4 milions (4 milions de dèficit per primera vegada).

1990. ¿

Bau, Francisco..., segons els nous organitzadors, que en el moment de redactar aquesta informació encara no ens han comunicat el pressupost d'enguany, "és una manera de donar oportunitats als artistes valencians que han estat tradicionalment exclosos d'aquesta trobada". Ovidi Montllor, Peika Bess, Al Tall, Trullars... no eren el que el nou ajuntament entén per valencians. I, com que aquella, la trobada d'Albert Garcia, no era "popular", el concert estrella de l'edició d'enguany, el d'Ornella Vanoni, va ser amb entrada "per invitació".

Tot el que va ser la Trobada ha quedat arraconat, fins i tot els sis mil discos que registren les tres últimes edicions de la trobada i que esperen, en algun lloc de l'Ajuntament, que algú es decidisca a distribuir-los. L'opinió d'Albert Garcia sobre l'actual edició del festival és contundent: "La Trobada està morta".

Jordi Sebastià

Malgrat aquesta oposició, la Trobada anà trobant un lloc entre el públic i va servir per posar en marxa tot un seguit d'iniciatives; els concerts es van traslladar als pobles i la Conselleria va començar a donar alguns milions per a la seua realització. També les entitats privades volgueren participar i a l'augment de pressupost va anar lligada la conquesta de nous escenaris: el Palau de la Música i els coberts del port. "Dur la trobada al Palau", diu Albert, "significà per a mi aconseguir per a la música popular un espai gairebé sagrat, i a més, aquell any (1988) li férem l'homenatge a Renato Carussone i a Irene Papas que va tenir un gran èxit de públic". Visites de Ràdio Colònia per enregistrar tots els festivals, introducció a Europa del ritme *rai* que després farà furor a França, elaboració d'un festival de música sacra que serveix per nodrir d'enregistraments frescs les principals emissores d'Europa, edició de discos, rescat del món de la cançó... a la seua, la Trobada, sempre de la mà d'Albert Garcia, anava fent marxa.

En 1988, Albert va decidir registrar la marca per por que algun festival estranger se l'apropriara, però l'Ajuntament, ni el del PSOE, ni aquest del PP-UV, no li

Nacional, fent guions. Albert negà que els guions els escrivira al mateix temps però l'expedient, encara en marxa, va servir perquè el nou consistori el considerara despatxat. I, sense ell, va arribar la nova trobada, organitzada pels mateixos partits que l'havien criticada sense descans.

L'edició d'enguany ha constatat quina és la voluntat política del nou regidor de cultura del Cap i Casal. Els escenaris s'han transformat; de la Llotja, s'ha passat a la *Llonja*, i dels coberts del Port Autònom s'ha passat als *tinglats*. Els artistes convidats també han donat una nova perspectiva a la Trobada: Dova, Juan

